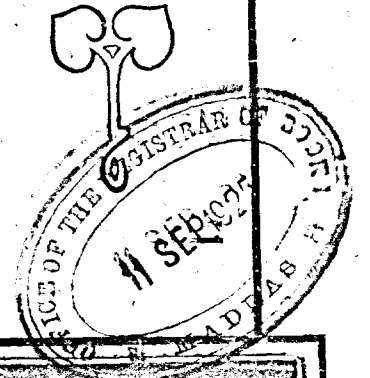

Society for the
Prevention of Cruelty .
to Animals, Madras .

ENGLISH & TAMIL.

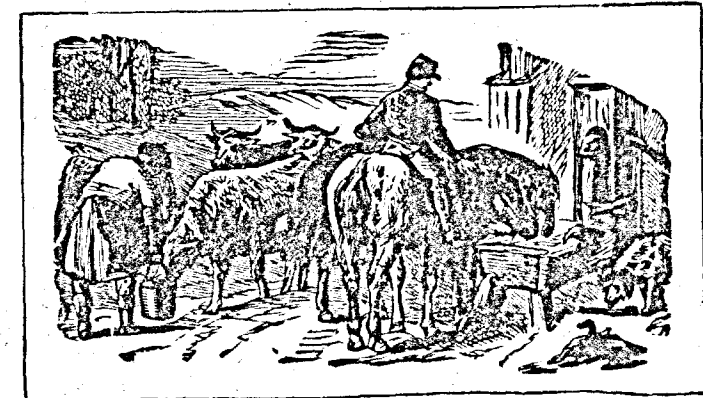

TIT-BITS

OF ANIMAL LIFE

சென்னை வந்தமரன் ஸாஹீப்.

Copies can be had on application to the
Honorary Secretary, S.P.C.A., Vepery, Madras.
Annual Subscription, Half a Rupee, payable in advance.

EDITED BY
Rai Saheb G. Venkataranga Rao, M.A.,
Member of the S.P.C.A.

சென்னை: ஜி. லி. கி. சங்கரத்தின் மெம்பரேரிய

நாய் சாஹீப் ஜி. வெங்கடாங்க ராவ், எம்.ஏ. அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

PUBLISHED QUARTERLY.

July, 1925—ஸ்ரீ ஜூலைமீ

CONTENTS	PAGE	பொருளடக்கம்	பக்கம்
IN ENGLISH		தமிழில்	
Moral Obligation of Vegetarianism.	21	ஜீவகாருண்யம் பாவவேண்டும்	25
Our Sportive Butchers	22	ஒரு யானையின் அன்பு....	26
Deadly Duel between Fox and Cobra.	24	நாம் பழகும் பிராணிகளிடத்தனபும் அவைக	
Mother Cat, Braving Fire, saves II Kittens	25	எளின் பராமரிப்பும்	27
Love of Boy saves Dog	25	நாய்களுக்குள்ள விசேஷசக்தி	29
		“பலி” வழக்கம் நிறுத்தப்பட்டது	30
		பிராணிவதை நிறுத்தப்பட்டது	..

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE

A QUARTERLY ADVOCATE OF HUMANITY FOR SCHOOLS AND FAMILIES

ஜந் து வர்த்தமான ஸாரம்

பாடசாலைகளுக்கும் வீடுகளுக்கும் உபயோகப்படும்

ஜீவகாருண்ய விளக்க மும்மாதப் பத்திரிகை

சம்புடம் XXV.]

JULY, 1925—ஸ்ரீ ஜூலைமீ

[இலக்கம் 3]

I Moral Obligation of Vegetarianism

EXTENSION OF SYMPATHY AND UNDERSTANDING TO ANIMALS

The Bombay Humanitarian Society sends us the following article by the Rev. Victor A. Callow for publication.

Quite a number of people think vegetarianism is a fad, and the man or woman who attempts to practise it is either a faddist or a crank. The purpose of the present article is to show that vegetarianism is not a fad but a moral act; that while certain vegetarians may be cranks—such people are found in all movements—vegetarianism involves ideals and morals which the human race has been seeking to express all through its history.

The moral condition of any people is determined by the amount of imaginative sympathy they possess. The rise of the human race from savagery to barbarism consists to a great extent in the growth of imaginative sympathy. As sympathy widens so moral standards become more exacting.

Far back in the history of the world, sympathy was limited to blood relationship; it was a matter of the family. There was very little feeling or care for any creature beyond the narrow circle of the family. Sympathy and understanding widened out and included all who were supposed to have descended from the common ancestry. The next stage was when the family expanded into the tribe. In these we cannot help observing how the members of a tribe were only interested in their own

members. If a member of a tribe received an injury or insult, the others felt as though it had been done to themselves. They also felt and expressed resentment if any member of the tribe broke its customs or did things contrary to its welfare. They were not troubled because the members of some other tribe were injured, robbed or even put to death; that was no concern of theirs; their imaginative sympathy did not extend beyond their own tribe.

By the by the tribe settled into one or more village communities of ‘city states’ as seen in ancient Greece. These small communities had some common aims and some amount of fellow feelings. In Greece, they occasionally formed a league for the purpose of combining against a foreign aggressor. But for the most part they were hostile and eager to fight among themselves.

IMAGINATIVE SYMPATHY

It was out of a group of such communities that the nation as we know it to-day took its rise. People may be scattered over an immense extent of country; they are no longer of one blood in the ordinary sense of the word; the nation is made up of people of many different origins—Saxons, Norman and Dane—but we are all English. Our mental outlook has expanded so that we are able to take in the whole nation. Sympathy has paved the way for a deeper understanding among peoples and hence a higher moral code. Everything that touched what we call ‘the life of the nation’ we feel. Our moral obligations have grown with this growth of sympathy with a wider world.

But this growth of imaginative sympathy does not cease when we have reached the

'nation stage.' A glimpse of something larger than the national sympathy has been gained by a few men here and there throughout the ages. Our sympathy, our feeling, our power to care has been extended until it includes any one who is a human being. An old Roman writer said, 'I am a man, and nothing human is foreign to me.' But this mental outlook and the imaginative sympathy which has gone with it, have developed very slowly. Even to-day we find it difficult to care or to feel, for the people beyond the limits of our own country. Some of our laws and national policies are arranged on the understanding that if a thing is to the interest of some other nation, it must be injurious to ours. This is a state of mind and feeling due to a lack of imaginative sympathy, which the world has got to outgrow.

So it seems that if the world has made any progress since the days of the Egyptian civilization, it has been along the line of imaginative sympathy; a deeper understanding and a higher moral code between men. And to-day we are going a step beyond this. For some time many men and women have been endeavouring to let their sympathies reach beyond the limit of what is human and reach to any creature that can suffer or enjoy. Animals have rights. We see the recognition of this in the existence of societies for the protection of animals and the enforcement of laws against cruelty.

GREATEST LESSON OF HISTORY

Charles Darwin in his descent of Man has shown that, 'Those communities and nations which have the largest number of sympathetic members are the strongest and best able to survive.' That is the greatest lesson of history; that is the great moral of the universe, as definite and as sure as physical law of gravitation. The teaching of history is,—extend sympathy and live; live for yourself and you perish. This moral law which has gradually been made plain to us from the past, is the moral law upon which vegetarianism is founded. Vegetarianism stands for the extension of sympathy and understanding to the animal creation, and vegetarianism marks a step forward in the moral progress of the world as definite as the steps which men took when they formed themselves into clans, tribes and nations.

As a result of this imaginative sympathy, there are in the world to-day, cultured men and women or men and women of fine feeling. Most people will agree that the development of fine feeling in the individual should be the aim of our social organization. This fine feeling is developed to such an extent in some people that they confess that if they had to slaughter animals in order to obtain food they could not do it. The question that arises here is important and must be left to the consciences of those whom it may concern.—Is it strictly moral to ask some one else, even if you pay for it, to do something which you feel you cannot do yourself?

If we admit that the progress of the human race is towards a wider sympathy and development of fine feeling, then—what of that class of men who spend their lives, earn their livings, slaughtering animals for the purpose of food. What chance has the butcher to develop his fine feelings? It is often said that the butcher gets used to his jobs and does not notice it; and that is quite true, the most terrible truth of it. He does get used to it, reconciled to all the beastliness and ugliness of suffering and slaughter. That is the final horror. If our sympathies do not extend to the bullocks, they ought to extend to the butchers.

The moral obligation of vegetarianism does not end with the demand that we should follow the tendency of the ages and extend our sympathies to the animal creation, but our obligation extends to that class of men whom society has condemned to the business of slaughter.

II

Our Sportive Butchers

DELIGHT IN KILLING FOR ITS OWN SAKE

(BY HENRY W. NEVINSON)

This is 'Animals' Welfare Week,' and we naturally think of the animals and birds that fare so ill at the hands of man. The theme is enormous, for it includes elephants slaughtered for ivory billiard-balls, live turtles stript of their scales by slow fire for 'tortoise-shell,' seals bludgeoned by thousands for fur coats, kids ripped unborn from their mothers for 'astraken,' old horses exported for cats' meat, birds massacred by the ton to adorn our fashionable squaws—

but I need not prolong the sickening list. To-day I would think only of our killing of animals for amusement.

It is significant that the word 'sport,' which originally meant 'diversion' or 'fun,' should now be used mainly of taking life. When a fisherman tells us he has enjoyed good sport, he means that he has killed a large number of fish, usually after the fish have made a long and painful struggle for life; and though his account of the number and the struggles may be an instance of 'terminological inexactitude,' still both may have been considerable. So when a man or woman tells us that sport is the object of a journey to the Highlands of Africa or India, we know that the killing of beautiful or strange, and generally harmless animals and birds is meant—grouse, deer, wild sheep, antelopes, giraffes, hippos, or buffaloes. And again it is significant that the word 'game,' which comes from an old English word meaning 'joy,' should now be used to classify the animals and birds that are thought best fitted to be killed for pleasure or fun.

Delight in killing for its own sake comes from the primitive savage's joy in securing the body of a different kind of animal from himself to eat and to supply him with clothing and ornament. I know what that joy is, for I have witnessed the delight with which my carriers in Central Africa cut in pieces, cooked, and devoured every scrap of the antelopes that I shot for their food—every scrap but the horns and hoofs and bones. Against such savages one can say no more than against lions and tigers who kill to live. But it is strange to notice how deeply implanted this instinctive love of killing remains even in the most civilized peoples, like our own. It has long survived the demands of necessity. People still eat partridges, grouse, and venison, but it is not because they are hungry that our princes and plutocrats attend the partridge drives among the stubble-fields of Norfolk, and the pheasant drives in their plantations, or lurk in the heather of the Highlands, or pitch their jolly camps in Kenya or Cashmere. Still less is it hunger that drives them to run foxes to death with packs of hounds across the fields of Leicestershire, or to tear the pregnant otter to death in the Cumberland streams, or to watch greyhounds snap the terrified hare to death for the Waterloo Cup.

It is the lust of blood that drives them. But for the hope of taking life these sports would give them no pleasure. To kill is their object. 'I like death!' a great huntsman used to say to me when I was a boy in Leicestershire. 'By God!' said a hunting parson to me once, 'I'd rather be a hound than an Archbishop!' That showed a fine spirit of abnegation, though it was unlikely that he would ever become an Archbishop. But what he envied was the joy of the hound when he gets his teeth into the fox's fur and swallows the hot and tormented blood. Or take that still more amazing prayer of the hunter in John Masefield's 'Reynard the Fox' when the hounds were close upon the hard-driven little creature:—

'Mob him! cried Ridden, the wood's ahead.

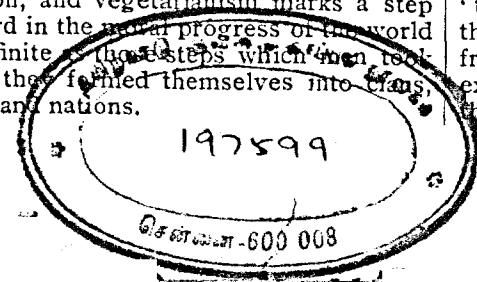
Turn him, damn it! Yooi! beauties, beat him!

O God, let them get him: let them eat him!

O God! said Ridden, I'll eat him stewed. If you'll let us get him this side the wood.'

One may understand that savage prayer, with its barbaric promise to God in return for Almighty's special assistance. It is the instinct inherited from the savage's delight in obtaining food by killing another animal. But though Ridden here vowed to God that he would eat the fox, it is doubtful if he would have been hungry enough to keep his vow. Like other 'sportsmen,' he was a mere amateur in slaughter. So the deer-stalkers are amateur butchers, the grouse shooters are amateur poulterers. They kill, not from necessity, but for fun. They sport because they like taking life. In last Tuesday's *Times* we read of a Master of Foxhounds in a southern country who 'likes to kill his May fox'—likes to kill the little animal just in the breeding season.

'Oh, but,' I shall be told, 'all these sports are so manly, and they inculcate the virile and sportsmanlike virtues for which we English are everywhere distinguished.' Last February 16, near Petersfield, a fox, worn almost to death by the run before the Cowdray hounds, sprang through the window of a rich man's house and climbed for shelter up the chimney. The hunters in whom all sportsmanlike virtues had been inculcated, lighted a fire up the grate to

smoke him out, and when this sportsman-like enterprise failed, they ordered workmen to remove bricks in the chimney till the wretched creature was caught and flung to the hounds. On last March 26, at Llandovery, in South Wales, a fox after running for his life for five hours took refuge in a drain pipe; he was washed out, he took refuge on a haystack; he was driven off; he ran through the town and took refuge in the College, and then we read:—

‘Running blindly backwards and forwards, surrounded by a multitude of foes, limping and bleeding, the poor creature was torn to pieces by hounds, to the delight of the crowd and the satisfaction of the hunt.’

There’s sportsmanlike instinct for you! There’s the manly and virile quality that makes our country the envy of less sporting lands?

For the love of decency let us have no more of this humbug! Let us agree with old Sir Thomas More in his *Utopia*, that ‘Hunting is the lowest, vilest, most abject part of butchery.’ To take life for pleasure is invariably the mark of a dull and unimaginative mind, whose feelings cannot be stirred but by the excitement of causing or witnessing death. So long as that dull and unimaginative mind persists in our royal families, nobility and plutocrats, the delight in killing for fun will also persist in the fools who follow fashion because it is fashionable.

And what is worse, it will be encouraged among the degenerate ‘sportsmen’ and bookmakers who haunt the rabbit-coursing grounds on Sunday mornings, or give caged rats five leaps for life at a penny a piece before the terriers on Wormwood Scrubs. It was well for one of the noblest minds that England ever bore to swear ‘never to blend our pleasure or our pride with sorrow of the meanest thing that feels.’ But so long as kings and princes and people of fashion pursue their pleasure without regard for such sorrow, their cruel example will permeate the country.—*The New Leader*.

III Deadly Duel between Fox and Cobra

There is a touch of pathos in the following interesting story, which a correspondent of the *Bengalee* sends to that paper of what happened to a Shikari friend of his

one day when he went deer-stalking. He noticed in the distance a small animal tied to a rope which seemed to be fastened to a peg driven into the ground. Around this peg the animal kept on a rotary movement at a terrific pace, occasionally halting and changing its course. On getting close, however, the animal turned out to be a fox and the rope a huge black cobra. The deadly battle between the two raged furiously for a time when all of a sudden the fox dived into a hole and disappeared. But no, the fight was not to cease, for the fox appeared again and set upon its enemy. Impatient of waiting longer, the Shikari revealed his presence when the fox slunk away. The cobra hissed the more furiously at this unexpected intrusion but one shot from the gun stilled him. Proud of his achievements the Shikari carried the trophy home and showed it to his friends. ‘Curiosity at its awful dimensions and a dissecting impulse’ however impelled him to rip open its stomach when what should he see but two little foxes huddled together apparently a day or two old. The reason for the deadly duel was now obvious. The monster had swallowed the young ones in the absence of the mother and she was desperately trying to wreak her vengeance.

IV

Mother Cat, Braving Fire, saves Kittens

During the terrible Jersey City fire an act of bravery on the part of a mother cat brought forth the cheers of the crowd. As a powerful stream of water fell upon the blazing wall of one of the many burning buildings, it struck the cat with such force that it lifted her across the street. As soon as she could recover her breath she hurried back to the shelter where she had left her four new-born kittens, and emerged carrying one in her mouth, which she laid carefully on the opposite side of the street. The crowd tried to keep her from again entering the burning building, but three times she made the trip, each time bringing out one of her wee babies. The last attempt was frustrated by a solid wall of fire, and slowly and sadly she returned and lay down by her little family. It was not an agent of the S.P.C.A. or a police officer, or even an adult person who took the rescued family, but a little Polish

girl, herself made homeless by the fire, who placed the mother cat and kittens carefully in her skirt, and carried them to a place of safety.

V

Love of Boy saves Dog

A pathetic story of a boy’s devotion to his dog is printed in the *Chattanooga Times*. Franklin Ross had a dog for which he was too poor to pay the license fee. One day it was picked up by the dog-catcher and Franklin was frantic lest he should lose his pet. Accordingly, he went to the county jail and inquired of the jailor:

‘Has anybody here seen my dog? He wasn’t much of a dog; just a little old hound, but he was all I got and the wagon done got him. I know you folks ain’t going to keep him; my mother told me to pray and I would get him back, and that’s what I have been doing all night. What about it, mister? I ain’t got no money, but I can work and I would do most anything to get him back; I’ll work for you the rest of the year if you want me to.’

The officer answered, ‘we haven’t got your dog but if he is in the city I’ll get him for you.’ He kept his word and now Buster is wearing a bright license tag and a brand new collar.

I

ஜீவகாருண்யம் பரவவேண்டும்.

அநேக ஆயிரம் ஜனங்கள் சைவ விதம் என்பது எவரும் அறியாதிருந்த ஒரு சம்பிரதாயம் என்றும் அதனை அறியுபவரோ அல்லது அதைப்பற்றி சிலாகித்துப் பேசுவோரோ வெறும் பித்தர்கள் என்றும் கருதுகிறார்கள். ஆனால் நாம் சைவவிதம் சகலரும் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதே என்பதையும், அது ஒரு தருமநெறியே என்பதையும் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

எந்த ஜாதியாரின் சன்மார்க்க நிலையானது அவர்கள் கொண்டிருக்கும் அநுதாபம் அல்லது பச்சாதாபத்தின்பேரிலேயே கணிக் கப்படுகிறது. நாமாஸ் பக்ஷினிகளாயிருந்த மனித ஜன்மம் இவ்வளவுதான் நாகரிக மடைந்திருப்பது பச்சாதாபம் அல்லது ஜீவ காருண்யம் வளர்ந்து வியாபிப்பதனாலேயே தான். ஜீவகாருண்யம் ஒங்க ஒங்க, சன் மார்க்கம் ஒங்குகிறது.

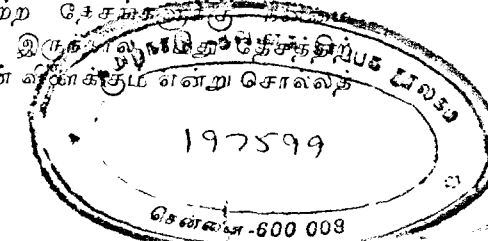
உலக சரித்திரோற்பத்திக்குமுன் ஜீவகாருண்யம் என்பது இரத்த சம்பந்தமுள்ளவர்களுக்கே காட்டப்பட்டு வந்தது. ஒரு குடும்பத்தைச் சேராதவனுக்கு அக்குடும்பத்தார் யாதொரு அநுதாபமும் காட்டவில்லை என்று தெரிகிறது.

நாளடைவில் அநுதாபம் சற்று விருத்தியடைந்து, பல குடும்பங்களே யானாலும் ஒரு குலைக்காய்தான் என்று உணர்ந்து அவர்கள் அநுதாபம் காட்டி வந்தார்கள். பின்பு வா வா, தங்கள் ஜாதியைச் சேர்ந்தோ ரெல்லாருக்கும் அநுதாபம் காட்டத் தலைப்பட்டார்கள். தங்கள் ஜாதியில் ஒருவனுக்கு திங்கோ அவமானமோ வந்தால் அது அந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த ஒவ்வொரு ஆனுக்கும் பெண்ணுக்கும் வந்ததாக எண்ணி, அப்படிப்பட்ட காரியத்தைக் கடிந்து வந்தார்கள்.

ஜாதிக்கட்டில் சேர்ந்த ஒருவன் ஜாதியாரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நியாய நிபந்தனைகளை மீறிவிடுவானால், அவன் அவ்விதம் மீறியதால் மற்ற ஜாதிகளுக்குப் பல நன்மைகள் உண்டாகுமே யானாலும், தங்கள் ஜாதிக்கு ஒரு நன்மை குறைகிறதே என்ற ஜாதிப்பற்றினால், மெழுகாய் உருகிவருவர்.

நாளடைவில் கிராமக்குடிகள் பலவும் நகரக் குடிகளிடத்திலும், நகரக்குடிகள் பலவும் தேசவாசிகளிடத்துமாக நல்லெண்ணங்கடையும், அநுதாபங்களையும் காட்டி தங்களுக்குள் ஆயிரம் சண்டையிட்டுக்கொண்டபோதிலும் தங்கள் தேசத்தின் முன்னேற்றத்தை மட்டுமே கருதி வந்தார்கள்.

நாம் எல்லோரும் தற்காலம் ஒரே குடும்பத்தார் என்றே கருதுகிறோம். நமக்குள் பல கிளை ஜாதிகளிருந்தாலும், எல்லாம் ஏக குடும்பமாக நாம் இந்தியர் என்ற ஒரு வார்த்தையால் அழைக்கப்படுகிறோம். நாம் எல்லோரும் ஒரேஜாதியார் என்று உணர்வதோடு மாத்திரம் நில்லாமல் மனிதன் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் எல்லாரிடமும் நமது அநுதாபங்களைக் காட்டி வருவதுதான் மனித தன்மை என்பது. அப்படிச் செய்பவர்கள் ஒவ்வொரு தேசத்திலும் வெகு சிலரே. இந்த எண்ணம் உற்பத்தியாவதற்கோ அக்க நான் செல்லும். நம்முடைய ராஜதந்திரமும் சட்டங்களும் மற்ற தேசத்தினருக்கு உண்டாவதாக இருந்தால் அதுதான் உண்மையான தன்மைதான் என்று சொல்லத்

தக்கனவாயிருக்கின்றன. அப்படி வந்த தீய குணத்திற்குக் காரணம் அதுதாபக்குறைவே என்றும், அவ்வித தீயகுணம் நம்மிடத்தினின்று நீங்குவது மிக்க அவசியம் என்று உணர்ந்து அதுதாபத்தைக் கைப்பற்றவேண்டும்.

எகப்திய நாகரீகத்தினின்றும் உலகம் தற்காலம் நாகரிக மடைந்திருக்கிறது என்று நாம் சொல்வோமானால் அது ஜீவகாருண்ய மேம்பாட்டாலேயேதான். சிலகாலமாக அநேகர் தங்கள் அதுதாபத்தை மனிதவர்க்கத்திற்கு மட்டுமே யல்லாது இன்புதன்பத்தை உணரத்தக்க எந்த ஜந்துவிடத்திலும் காட்ட முயற்சித்து வருகிறார்கள். பிரானிகளுக்கும் கூட சுயாதீனம் உண்டு என்பதை அறிமீம்ஸா தர்மங்களாலும், அறிமீம்சா சம் பந்தமாய் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள சட்டதிட்டங்களாலும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

டார்வின் என்பவரின் ஆராய்ச்சியில் ஜீவ காருண்யம் காட்டுகின்ற அங்கத்தவர்களே, பலசாலிகளாய் நெடுநாள் வாழ்வர் என்று சொல்வது பிறப்பும் இறப்பும் எவ்வளவு நிச்சயமோ அவ்வளவு நிச்சயமே.

ஜீவகாருண்யத்தைப்பற்றி காட்டுவதே தேசசரித்தரம் சுற்பிக்கக்கூடிய பாடங்களிலெல்லாம் விசேஷித்த பாடமென்னவென்றால் “பிறஜீவன்களிடம் அன்பு வைத்தால் வாழ்வாய். உன்னிடமும் நேசித்தால் நீ நாச மடைவாய்” என்பதே.

பல யுகங்களாய் நமக்கு விஸ்தரிக்கப்பட்டு வரும் இந்து சன்மார்க்கங்களில்தான் சைவ விரதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சைவ விரதமே சர்வஜீவ கோடிகளையும் நேசிக்கும் படி செய்கிறது.

பொதுநல சேவையில் பாடுபடுபவர் அனைவரும் இந்த உணர்ச்சியை ஜனசமூகத்துக்குள் உண்டாக்கவேண்டும்.

இந்த உணர்ச்சி முதிர்ச்சியாலேதான் அநேகர் ஒரு ஜீவனைக்கொன்று தமக்கு ஆகாரம் தேட இஷ்டப்படுகிறார்களில்லை. இது ஒரு முக்கியமான விஷயம். நாம் செய்வது சரியல்லவென்று உணர்ந்து நாமே செய்யத்தகாத காரியத்தைப் பிறருக்குப் பணத்தைக் கொடுத்து செய்விப்பது சரியாயிராதுமா? மாம்ஸ பக்ஷினிகள் இதைக் கவனிப்பார்களாக!

ஆனால் கொல்வதையே தொழிலாகக் கொண்ட புலையன் கதி என்ன? அதுதாப

மோ? ஜீவன்களிடத்து அன்போ! இரக்கம் சிறிது மில்லாதப் புலையனுக்கு அல்லது கசாயக்காரனுக்கு அன்புண்டாவது எப்படி? அவனுக்குப் பிரானிகளை வதைக்கும் வழக்கம் சகஜமாய் விட்டது என்பது உண்மையே என்றாலும் அவன் செய்யும் தொழிலோ கொலை, பயங்கரமான கொலை; நாம் ஜீவன்களிடத்தில் காருண்யம் காட்டாவிட்டாலும் கசாயக்காரரிடத்திலாவது காட்டுவோமாக! மாம்ஸபக்ஷினிகளை சைவவிரதம் அனுஷ்டிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்வது ஜீவகோடிகளிடத்தில் இரக்கம் பாராட்டுங்கள் என்பது மட்டுமே யல்லாது கசாயக்காரரிடத்தும் இரக்கம் பாராட்டுங்கள் என்பதே!

II

ஒரு யானையின் அன்பு.

ஏனன் நாட்டில் சிறிதுகாலம் வாசம்செய்த

ஒரு கனவான் சோல்லும் கதை.

“நான் ஏனன் நாட்டில் போய்ச் சேருகிற தற்குச் சில நாட்களுக்குமுன் இடி, மின்னல், மழையுடன் கூடிய ஒரு பயங்கரமான இரவன்று, அக்கிராமத்தின் எல்லைப்புகுந்தி னருகாமையில் ஒரு யானைக்கூட்டம் வந்து தங்கிற்று. அருகாமையில் வசித்த கிறிஸ்தவ மதபோதகர்கள், அந்தயானைகள் பயங்கரமாய் உறுமுவதையும், கனிவர்க்கத்தோட்டத்தின் ஒரு மூலையில் அவை அசாதாரணமான சப்தம் செய்வதையும் கேட்டும், இரவில் அம்மிருகங்களை எதிர்ப்பதும் மிகவும் அபாயகரமான செயல் என்று நினைத்து, பொழுதுவிடியுமட்டும் தத்தம் இல்லங்களில் தங்கினர். மறுநாட்காலையில், அவர்கள் அம்மிருகங்கள் இரவில் சப்தம் போட்ட ஸ்தலத்தைப் பார்வையிட்டு, இரவில் நடந்த கூக்குரலின் காரணத்தைக் கண்டுபிடித்தனர். அதாவது, அந்த ஸ்தலத்தில், அம்மதபோதகர்களின் தோட்டத்தில், ஒரு பாசத்திற்கு நீர்பாய்ச்சுவதற்கும் ஒரு தானிய திரிகையைத் திருப்புவதற்கும், உபயோகமாயிருக்கும்படி, சின்னாட்களுக்கு முன் ஆற்றின் கரையில், அம்மதபோதகர்களால் வெட்டப்பட்ட ஒரு குழி இருந்தது. இப்பள்ளம் இன்னும் சரியாய் முடியவில்லை, தண்ணீரும் இதிலின்னும் ஈடப்படவில்லை. இப்பள்ளம்

ளத்தினடியில் ஒரு யானையின் காலடிச் சுவடும், பக்கங்களில் அதின் தேகத்தின் குறிகளும் காணப்பட்டன. அவைகளைக்கண்ட அம்மதப்போதகர்கள், அப்பள்ளத்தில் ஒரு யானை விழுந்திருந்திருக்கவேண்டும் என்று நிச்சயித்தார்கள். அந்த யானை அடில் எப்படி விழுந்தது என்பதைச் சுலபமாய் நிச்சயிக்கக் கூடியதாயிருந்தபோதிலும், அது வெளியேவர என்ன உபாயம் செய்தது என்பது மிகவும் அதிசயமாகவேயிருந்தது.

பிறகுடைய உதவியில்லாமல் தானாகவே, தன் சொந்த முயற்சிகளினால் அப்பள்ளத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள முடிந்ததாகத் தோன்றவில்லை. ஆனால் மற்ற யானைகள் அதைப் பள்ளத்திலிருந்து எடுத்துவிட்டுக் காப்பாற்றியிருக்குமா என்று அவர்களுக்கு ஒரு சந்தேகமுதித்தது. அவைகள், அதை தங்களின் துதிக்கையினால் இழுத்துவிடுவதை விட எப்படி தப்பிவித்திருக்க முடியுமென்பதைச் சுலபமாய் அனுமானிக்க முடியவில்லை. நானே இந்த ஸ்தலத்தைப் பார்வையிட்டபோது, அந்த பள்ளத்தின் ஓங்குகளில் கணக்கிட முடியாத காலடிகளைப் பார்த்தேன். அவைகளைப் பார்த்து, சில யானைகள் முழங்காட்டியிட்டும், சில நின்றுகொண்டும், எல்லா யானைகளும் ஒன்று சேர்ந்து, துதிருஷ்டமுள்ள அந்தயானைபை வெளியே தூக்கிவிட்டதாகப் போதுமான அத்தாட்சியைக்கொண்டு ஊகித்தேன்.”

இக்கதையினால் மிருகங்களும், தங்களில் ஒன்றுக்கு துன்பம் வந்த காலத்தில் அதை, ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்ற முயலுகின்றன வென்பது தெரிகிறதல்லவா!

III

நாம் பழகும் பிரானிகளிடத்தன்பும் அவைகளின் பராமரிப்பும்.

பெறுதற்கரிய இம் மானிட யாக்கையைப் பெற்ற, வுயிர்களுக்கு, அவ்யாக்கை பெற்ற தன் பயனாக, பகுத்தறிவில்லாப் பிரானிகளிடத்தும் அன்பாகவும் அருளுடையோராகவும் இருப்பதைத் தவிர்த்து நன்னெறி பிறிதொன்றில்லை. இவ்வன்பும் அருளும் புரிவதற்கேற்ற காலம் மானிட யாக்கையைப் பெற்ற இக்காலமே. இப்பிறவி கழியுமாயின் எப்பிறவி வாய்க்குமோ? ஆதலால் அகம்

புறம் ஆகிய பொருள்களையிந்து, உயிர்களிடத்து அருளுடையோராக இருத்தல் வேண்டும்.

இவ்வாறில்லாது, சிலர் வாயில்லாச் சீவன்களிடம் குரூரமான செய்கைகளைக் காட்டுகின்றனர். அச்செய்கைகள்தாம் ‘ஹிம்ஸை’ என்னும் பெயரை ஏற்கும்.

காலையிலிருந்து மாலைவரையிலும் உழைத்துச் சோர்ந்து கிடக்கும் மாடுகளைச் சிறுவர்கள் வேடிக்கையின்பொருட்டு எவ்வளவு கஷ்டப்படுத்துகின்றார்கள். அவர்கள் கையிலுள்ள தாற்றுக்கோல் அரைவிநாடியேனும் வாளாவிருப்பதில்லை. அவர்களது கொடுங்கையின் உதவியால் அஃது மாட்டின் வற்றிய உதிரத்தை வெளிப்படுத்தி ஈக்களுக்குணவாக்குகின்றது. நாளடைவில் அச்சிறு புண் பெரியதாய் பல கிருமிகளுக்கும் வாசஸ்தானமாகின்றது. இதைக் கவனிப்பார் ஒருவருமில்லை. துகத்தடியால் ஏற்பட்ட புண்ணையும் அவர்கள் கவனிக்கின்றனர். ஹிம்ஸை யின்னதென்பதே இவர்கள் மனத்தினாலும் அறியாது போகின்றார்கள். அன்பும் அருளும் அவர்கள் மனதினுள்ளும் தேடினும் அகப்படாதுபோகின்றது.

ஒருவருக்கும் ஒரு குற்றமும் செய்யாது நன்மையே செய்யும் நாய்களைத் தானும் கவலையின்றியும், ஹிம்ஸையின்றியும் தூங்க விடுகின்றனர்? அதுவும் இல்லையே. சுற்களைக் கையிறுங்கி, தங்கள் பலங்கொண்ட வரையிலும் அவைகளின்மீது வீசி யெறிகின்றனர். அக்கல்லாற் காயப்பட்ட அந்நாய்கத்தவும் பலமின்றி, இரக்கமான குரலில் அழுதுகொண்டு நகரமுடியாமல் நகர்ந்து ஓடுகின்றது. அதைக்கேட்டும் அம்முடன, அது நொண்டி நொண்டி யோடுவதைக்கண்டு தன் செய்கையை வெறுத்து தன்னைத்தானே சபித்துக்கொள்ளாமல் கையிற் சுற்களைக் கொண்டு அதைத் தூத்தியடிக்கவும் பாடுபடுகின்றான். தூத்தியும் அடிக்கின்றான். அப்பரிதாபகரமான பிராணி தன்னுயிர்க்குப் பட்டு முன்னர் ஸ்நேக வலியையும் மறந்து எவ்வளவு வேகமாக ஓடுகின்றது! வேலை வேறொன்றில்லாமல் பாதகத் தொழிலையே மேற்கொண்ட சிறுவர்கள் அதை பின்னும் தூத்தியடிக்கின்றனர். ஜீவகாருண்யமுள்ள சிலர் அவனைக் கண்டித்து, அடக்கும்வரை

தன் தொழிலிலேயே கண்ணாக விருக்கின் றான். கண்டித்த அப்பெரியாரைப் பரிசுப் பதுபோல் கற்களை யெறிந்து கைகொட்டிச் சிரிக்கின்றான். இவனையும் இவ்வாறே ஒரு கல்லால் அடிப்பின் இவன் மனம் ஒவ்வமா? எவ்வாறு அவர் முறையிடுவான். யாரரி டம் குறைகூறுவான். அடித்தவனை மறுபடி யும் அடிக்க எவ்வளவு ஏற்பாடுகளைச் செய்வான்! இவ்வாயில்லாப் பிராணியோ யாரிடம் சென்று முறையிடும்? அதற்குச் சிகிச்சை செய்வார் யார்? வைகறையிலிருந்து இராவ னையும் ஓயாது உழும் மாடுகளை எவ்வளவு பத்திரமாகப் பாதுகாக்கவேண்டும். எவ்வ ளவு அன்புடன் அவைகளைப் பாாமரிக்க வேண்டும். அவைகளைச் சிறிது மெதுவாகத் தாலும் வயலில் ஒட்டுப்பவரில்லை. ஒரே நாடையில் எல்லா வயல்களையும் உழ எண் ணங்கொள்ளும் போகைக் குடியானவன் அதன் குடல் நடுங்கும்படி அடித்தேயோட்டு கின்றான். அன்றாய் முழங்காலளவும் புதை யும் நிலத்தில் அவைகள் எவ்வளவு வேக மாகத்தான் ஓடக்கூடும். சிற்சில வேளைகளில் கூராகிய கொழுமுனையும் அவைகளின் கால்களில் பாய்தலுமுண்டு. அதனால் அம் மாடு பல தினங்களுக்கு வேலைக்குதவாமற் போகின்றது. 'அதிக ஆசை அதிக நஷ்டம்' என்பதை அப்போதும் அவன் அறிகின்ற னில்லை.

பாரத்தை யிழுக்கும் மாடுகள் படும் அவஸ்தையை விரிப்பின் எட்டங் கொள்ளாது. மணற்பாங்கான இடங்களிலும் அதே பாரத் தை எவ்வாறு அவைகள் இழுத்துச் செல் லும்? முடியாதென்பதை நாம் காண்கின் றோம். இரக்கமில்லா வண்டிக்காரன், "தவி டும், தண்ணீரும், பிண்ணுக்கும், புல்லும் வைக்கின்றேன். தின்றுவிட்டு இழுத்துப் போகக் கேடென்ன?" என்று சொல்லு வானே யல்லாமல் தான் சாப்பிடுகிறதையும், தன்னால் அப்பாரத்தில் காற்பங்கையேனும் இழுக்க முடியுமாவென்பதையும் மறந்துவிடு கின்றான்.

சுவாரி ஏற்றிச் செல்லும் வண்டிக்காரர் பலர் அதிக பணம் சம்பாதிக்கவேண்டுமென் னும் பேரவா பிடித்து ஒரேநாளையில் பலதரம் சுவாரிகளை ஏற்றிச் செல்கின்றனர். அவைகளைப் புல் தின்னவும் விடுவதில்லை. அவைகள் ஆகாயமில்லாமல் பன்னிரண்டு

மணி வெய்யிலில் எவ்வளவு வேகமாகத்தான் ஓடும். அதுவே மிகவும் சொகுசான பிராணி. நடக்கமுடியாமலும் தத்தனிக்கின்றது. அதற் கத்துடலே அப்போது பாரமாகத் தோன்று கின்றது. அவ்வேளையில் அவன் தாற்றுக் கோற் பிரயோகஞ் செய்கின்றான். பசி வந் திடப் பத்தும் பறந்துபோன அவ்வாயில்லாச் சீவன் படும் அவஸ்தையை நாம் சொல்லவும் வேண்டுமா? இப்பிராணிகளுக்குப் பரிகாரம் எக்காலத்திற்குள் ஏற்படும்!

குதிரைப் பந்தயம் என்பது முன்னாட்க ளில் நம் இந்தியநாட்டில் இவ்வளவு ஆடம் பரமான ஸ்திதியில், இல்லாவிடினும் கொஞ் சம் இருந்துவந்தது. பந்தயத்தின் நோக்கம் மற்றவர்களைவிடத்தான் முதலில் வாவேண்டு மென்பதாதலால் அவைகளைக் கூடியவரை யிலும் வேகமாகச் செலுத்தப் பார்க்கின்ற னர். அவைகள் எவ்வளவு வேகமாக ஓடு கின்றன! எதிரிலிருக்கும் பொருள்களையா லது, பக்கத்திலிருக்கும் ஜனங்களையாவது அவைகளால் பார்க்கமுடிகின்றதோ? ஆனால் ஒட்டத்தரையில் ஒரு புல்லும் இல்லாது செய்திருக்கின்றனர். செய்திருந்தும் குதி ரைகளின் காற்பூட்டுக்கள் பிசக குதிரையும் மேலேறியவனும் கீழே விழுகின்றனர். அவர் கள் வரும் வேகத்தில் விழுந்தால் அவர்கள் கதி யாதாம்? குதிரை கால் முறிய, தலை நெறிய, உடல் உறைய கீழேவிழுந்து விடுகின் றது. மேலேறியிருப்பவனோ உயிரை யிழக் கின்றான். அல்லது வேகம்குறைவாக விருப் பின் கால்கைகளை முறித்துக்கொள்கின்றான்.

இப்பந்தயங்கள் ஒருபுறமிருக்க (Park-Fair) 'பார்க்பேர்' என்னும் வேடிக்கைச் சந்தையிலும் குதிரைப்பந்தயம், ரேக்ளாப் பந்தயம் முதலியன நடைபெறுகின்றன. இவைகளில் குதிரைகளும், சிறுமாடுகளும் படும் அவஸ்தையைச் சொல்லத் தொலை யுமா? மாடு வேகமாகப் போகவேண்டு மென்று அதன் வாலே முறித்துக் கடிக்கின் றான். மற்றொருவன் ஒரு அங்குலத்திற்குக் குறையாத ஆணியை யதன் பின்பக்கம் வைத்தழுத்துகின்றான். முலைகளில் திரும் புகையில் ஒவ்வொரு மாடும் ஒரு கண்டத் தைத் தப்புகின்றது. இப்படுகொலையைக் காண பல்லாயிரக் கணக்கான ஜனங்கள் பணங்கொடுத்துப் போகின்றார்கள்.

மாடு, ஆடு, கோழிச்சண்டை நம் நாட்டி லும் இருந்து வருகின்றது. இந்தியாவில் மாட்டுச்சண்டை அவ்வளவு பிரபலமாக இல்லாவிடினும் பிறநாடுகளில் இன்றும் நடந் துவருகின்றது. இது எங்கு நடப்பினும் பிராணிகளுக்குத் தீங்கு ஏற்படுவதால் இதை அறவே பொறிக்கவேண்டும். ஆடுகள் மூளை சிதறச் சாவதையும், கோழிகள் குத் திச் சண்டை செய்வதையும், யானை, தன் னைக்கொன்று உயிர் பிழைக்கலாமென எண் னும் எருதுகளைத் துதிக்கைகளினால் ஊக்கி யெறிந்துத், தந்தங்களினால் குத்தியும், காலிற் போட்டுத் தேய்த்தும் கொல்கின்ற கொடூரமான காட்சிகளைக் காலும் மனிதர் கள் மக்களோ? எருதுகள் பயத்தினால் வாலித் துக்கிக்கொண்டு வேலிகள் சூழ்ந்த அரங்கத்தில், இரக்கமான குரலுடன் சுற் றும் உள்ளவர்களைப்பார்த்துக்கத்திக்கொண்டு அங்குமிங்கும் ஓடுவதைக் காண கண்ணெஞ் சன் மனமும் அசுக்குப்போல் உருகுமே!

பசுக்களைக் காக்கத்தக்க கோசம்மாசுண சங்கங்கள் வட இந்தியா முழுவதும் ஏற் பட்டிருக்கின்றன என்பதைக் கேட்க மன நிம்மதி ஏற்படுகின்றது. மன சமாதானம் உண்டாகின்றது. அச்சங்கங்கள் வாலுந் தோலுமாக இருக்கும் பசுக்களை, அவைகள் கசாப்புக் கடைக்காரனைச் சேருவதற்கு முன்னம், கொண்டுவந்து புல்லுந் தன்னா றும் பேரதிய ஆகாரமும் கொடுத்து, கொழுக் கச்செய்து, மிகுதியான பாலைக் கறந்து, அதிக லாபத்தை யடைகின்றனர். அவர்கள் நீழி வாழ்க! அவர்களை எல்லோரும் கொழு தாலும் குறைவாராது. இப்பேற்பட்ட சங் கங்களை உலகம் முழுவதும் உற்பத்திசெய்து, பசுக்களைச் சம்ரகிக்கச் செய்யவேண்டும். கன்றுகளுக்குப் பேரதிய பால்கொடுத்து மீத மாகவுள்ளதை அவர்கள் என்னவெண்டுமாயி னும் செய்யட்டும்.

கண்ணிரான் பசுக்களினிடம் அன்பைக் காட்டி அவைகளைத் தாமே மேய்க்க ஒட்டிக் கொண்டிப்போனதை யாராயினும் மறத்தல் முடியுமோ? புத்தர் — ஜீவகாருண்யத்தின் அவதாரமே பெண்ணலாம். அவர் உண்டாக் கிய கொள்கைகளுள் முதலாவது ஜீவ அஹிம் னை அல்லவா? அசோகன் மான்வேட்டை யாடுதலை அறவே யொழித்து, மனிதனுக்குக் கைகள் எவ்வளவு முக்கியமானவைகளோ

பிராணிகளுக்கு மாடுகள், குதிரைகள், நாய் கள் முதலியவைகளுக்கு வாலும் காதுக ளும் அவ்வளவு முக்கியமானவை. கொம் புள்ள பிராணிகளுக்குக் கொம்புகள் இன்றி யமையாதவை. சிலர் குதிரைகளுக்கு அழ கைச் சேர்க்கவேண்டி நீண்டு அழகாக விருக் கின்ற வாலே ஒட்டக் கத்தரித்து விடு கின்றனர். ஈக்களையோட்ட அவைகளுக்கு அவ்வாலைவிடப் பிரயோசனமான கருவி எங்கிருந்து வரும்? வாலைக் கத்தரித்தவன் ஈப்பகைகளை ஒட்டுவானா? சிலர் நாய்களின் வால்களையும் காதுகளையும் வெட்டிவிடுகின்ற னர். இவர்களது நோக்கமென்ன? நாய்க்கு நவீன நாகரீகத்திற்கேற்ற அழகை உண்டு பண்ண வேண்டுமென்பதேயாகும். மேல் நாட்டார் செய்கின்றதைப்போல் தாங்களும் செய்யவேண்டுமென்று பாடிப்படுகின்றனர்.

மாடுகளின் கொம்புகளை, அவைகள் வளர வொட்டாமல் தீய்த்துவிடுகின்றனர். அது அதன் எதிரியினுடன் எவ்விதம் சண்டை செய்யும்? அதனுயிரை எவ்விதம் காப்பாற் றிக்கொள்ளும்? வண்டிக்காரன் ஏன் கொம் புகளை வளரவிடுவதில்லை? கொம்புகள் வள ராமலிருந்தால் மாடுகளுக்குக் கழுத்தில் வலிவு அதிகமாக உண்டாகும். இன்னும் இரண்டுமூட்டை பாரம் ஜாஸ்தியாக இழுக் கும் என்னும் கருத்துப்பற்றியே இவ்வாறு செய்கின்றான். அதிகாயமாக ஓர் பிராணி யின் ஆயுதங்களைப் போக்கடிக்கின்றான். புண்ணை கழுத்தை ஒருநாளாயினும் ஆற விடாமல் பாரத்தை ஏற்றி அதட்டியே யோட்டுகின்றான். இவன் கொடுமை என்னே! மாடுகளை மேய விடும்போதும் சுதேசசை யாக மேயவிடுவதில்லை.

ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் நாம் பழகும் பிராணிகளிடத்தில் அதிக அன்புடனிருந்து அவைகளை நவறாகக் காப்பாற்றி வர வேண்டும்.

IV

நாய்களுக்குள்ள விசேஷசக்தி.

திருஷ்டிக்குட்படாத விஷயங்களையும் அறிந்துகொள்ளுகிறது.

'டெயிலி மெயில்' பத்திரிகைக்கு மிஸ்டர் பேஸில் டோஸர் என்பவர் எழுதுவதாவது: வண்டனுக்கு வெளியில் ஒரு தெருவை

யோட்டிஹம்போல் ஒரு வீட்டில் எனது நண்பர் குடியிருந்தார். அவருடன் ஒரு நாய் இருக்கிறது. இதுகாட்டும் ஒரு விசேஷ அறிவிவிருந்து நாய்களுக்கு அருவதான ஒரு விசேஷ அறிவிருக்க வேண்டுமென்று தெரிகிறது.

எனது நண்பர் இருக்கும் அறையின் ஜன்னல்கள் உயரமாகவே இருக்கிறபடியால் நாய் மேல் எட்டிப்பார்க்க இடமேயில்லை. தெருவில் நான் முழுவதும் கணக்கில்லா மோட்டார்களும் வண்டிகளும் செல்லுகின்றன. அந்த நாய் இவற்றையெல்லாம் கவனிப்பதில்லை. ஆனால் அடிக்கடி ஒரு குதிரை வண்டி செல்லுகிறது. இந்தவண்டி செல்லும் சத்தம் நாய்க்குக் கேட்கக்கூடுமே தவிர அதை அது பார்க்கச் சிறிதும் சாத்தியமில்லை. ஆனால் இந்த குறிப்பிட்ட வண்டி செல்லும் பொழுதெல்லாம், நாய் திடீரென எழுந்து ஒரு வேகத்துடன் குலைக்கிறது. அந்த வண்டிகள் மறைவாகப் போகும்வரையில் இந்த நாயின் வேகம் தணிவதில்லை. என்னுடைய நானொன்றின் விஷயத்திலேயே இவ்வித அதிசயம் காணப்படுகிறது. என் வீட்டிற்குப் பின்புறம் ஒரு தோட்டமிருக்கிறது. இந்த நாய் எப்பொழுதும் முந்தின அறையில் இருந்துவரும். இந்த அறையிலிருந்து தோட்டம் கண்ணுக்குப் புலப்படாது. அப்படிக்கிருந்தும் அந்த தோட்டத்தில் ஏதாவதும் வேறு நாயோ பூனையோ வரும் பசுத்தில் என் அறையிலிருக்கும் நாய் குலைக்க வரம்பிக்கிறது. இதை அவிழ்த்துவிட்டு தோட்டத்தில் போய் அந்த நாயையோ பூனையையோ இது விட்டபின்ன்தான் இது சமாதானமாக மீண்டும் படுத்துக்கொள்ளுகிறது. இதற்கு அம்மாதிரி இதர பிராணிகள் வருவது இங்கிருந்து எவ்விதம் தெரிந்தது?

என்னுடைய மற்றொரு சிநேகிதர் ஒரு நாய் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அந்த நாய் அறைக்குள்ளிருக்கும்பொழுது அதற்குப் பழக்கமில்லாத ஒருவர் கதவின் பூட்டில் சாவியை வைக்கும் பசுத்தில் உள்ளிருக்கும் நாய் உடம்பை சீலுத்துக்கொண்டு குரூரமாகப் பார்த்துக்கொண்டும் உறுமிக்கொண்டும் நிற்கிறது. ஆனால் எனது நண்பர்கள் அல்லது

நாய்க்குப் பழக்கமுள்ளவர்களோ அவ்விதம் பூட்டில் சாவியைப் போட்டால் நாய் சாதாரணமாகப் படுத்துக்கொண்டே யிருக்கிறது. சாதாரணமாகச் சாவியைப் பூட்டில்போடும் சத்தத்தைக்கொண்டு நாய் வெளியிலிருப்பவர் தெரிந்தவரா அல்லவா வென்பதை எவ்விதம் அறியக்கூடும்?—நியூ எம்ப்ரெயர்.

V

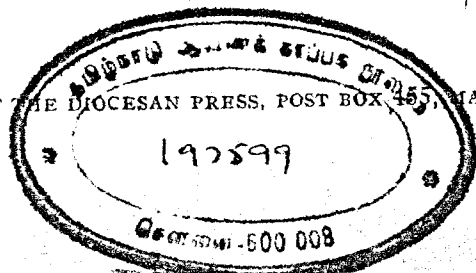
“பலி” வழக்கம் நிறுத்தப்பட்டது.

“திருவாங்கூர் ஸமஸ்தானத்தில் மகாராணியார் ஒரு உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். ஹிந்துக் கோயில்களில் ஆடு, கோழி முதலிய ஜீவ ஜந்துக்களைப் பலிகொடுக்கும் வழக்கத்தை தமது உத்தரவின் மூலமாய் தடுத்து விட்டார்கள். ‘ஹிந்துக்கள் எல்லோரும் மகாராணியாருக்கு வாழ்த்துக் கூறுதல் வேண்டும்.’”

VI

பிராணிவதை நிறுத்தப்பட்டது.

“மண்டுக் காட்டில் பிராணிவதை அடியோடு நிறுத்தப்பட்டு விட்டது. ஏழு வருஷங்களாக ஜீவகாருண்ய சங்கத்தார் இந்த விஷயத்தில் ஜனங்களிடம் பிரசாரம் செய்து வந்தனர். திருவனந்தபுரம் ரீஜெண்டு மகாராணி தைரியமாக கவர்ன்மெண்டின் பங்கை நிறுத்திவிட்டார். ஜீவகாருண்ய சங்கத்தார் தூற்றுக்கணக்கான விளம்பரங்களையும் துண்டுப் பிரசுரங்களையும் வெளியிட்டிருந்தனர். ஜனங்கள் சந்தோஷத்துடன் ஈடுபட்டார்கள். கோழிகளும் ஆடுகளும் திருப்பி எடுத்துக் கொண்டு போகப்பட்டன. சில தானமாகக் கொடுக்கப்பட்டன. மகாராணியின் உத்தரவு மூடபக்தியைத் தூத்திவிட்டது. இதர கோவில் தலைவர்களும் அதிகாரிகளும் இதைப் பின்பற்றட்டும். இந்த வேலைக்கு, கூட்டுறவு, சுயநலத்தியாகம், திடமனது முதலியவை வேண்டும். மகாராணியின் செய்கை மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. உத்தியோகஸ்தர்களும் அதிக உதவி செய்தனர் என்று ஜீவகாருண்ய சங்கக் காரியதரிசி அறிவிக்கிறார்.”

Convictions for the first half of 1925.

This return is published to inform the public of the nature and extent of acts of cruelty to animals discovered by the Society in the City of Madras.

The following CONVICTIONS for cruelty to animals were obtained in Madras for the first half year 1925 by the Society's Agents:—

1. Working Horses in an unfit state	...	...	...	15
2. Do. Ponies do.	...	...	...	266
3. Do. Bullocks do.	...	...	...	829
4. Do. Buffaloes do.	...	...	...	2
5. Do. Mules do.	...	...	...	...
6. Cows ill-treated	...	...	...	2
7. Calves do.	...	...	...	38
8. Fowls do.	...	...	...	1
9. Donkeys do.	...	...	...	4
10. Goaded Bulls	...	...	...	...
11. Overloading	...	...	...	1
12. Owners causing cruelty	...	...	...	4
Total ...				1162

1925-ஆத்தில் முதல் ஆறு மாதங்களில் ஜீவ ஹிம்ஸைக்காகச் செய்த தண்டனைகளின் பட்டி.

அடியில் குறித்த ஜீவ ஹிம்ஸையான குற்றங்கள் 1925-ஆத்தில் முதல் ஆறு மாதங்களில் இந்தச் சங்கத்தாரால் கண்டறியப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட்டன:—

1. உழைக்கச் சக்தியில்லாமல் நோயாளியாயிருந்த குதிரைகளை வருத்தி வேலை வாக்கினதற்காகத் தண்டித்த குற்றம்	...	...	...	15
2. " குதிரைமட்டங்களை "	...	...	...	266
3. " எருதுகளை "	...	...	...	829
4. " எருமைக் கிடர்களை "	...	...	...	2
5. " கோவேறு கழுதையை "	...	...	...	...
6. பசுக்களைத் துன்பப்படுத்திய குற்றம்	...	...	...	2
7. கன்றுக் குட்டிகளைத் துன்பப்படுத்திய குற்றம்	...	...	...	38
8. கோழிகளை "	...	...	...	1
9. கழுதைகளை "	...	...	...	4
10. எருதுகளை தாற்றுக்கோலால் தாண்டினது	...	...	...	...
11. அதிக பாரத்தை ஏற்றியது	...	...	...	1
12. சொந்தக்காரர்களை செய்த மேற்குறித்த குற்றங்கள்	...	...	...	4
மொத்தம்				1162

இந்தச் சங்கத்தின் காரியங்கள் அவரவர்கள் இஷ்டப்பட்டுக் கொடுக்கும் உபகாரப் பொருளாலேயே நடத்தப்படுகின்றன.

The Society is supported only by Voluntary Contributions.